

*Als 'n bloem zo is 't leven,
't begin is teer en klein.
De één die bloeit uitbundig
d' ander geurt heel fijn.
Sommige bloemen blijven lang,
weer anderen blijven even.
Vraag niet bij welke je behoort,
dat is 't geheim van het leven.*

Marjon Reuver

geboren 8 november 1968
overleden 1 januari 1999

echtgenote van Ronnie
mama van Stan

Voor jullie meeleven tijdens de
ziekte en na het overlijden van
Marjon, zeggen wij jullie hartelijk
dank.

Ronnie en Stan
Familie Reuver
Familie Wennink

Deurningen, 6 januari 1999

Marjon groeide met haar broer en twee zussen op in een gezin van vier kinderen. Liefde en gezelligheid bepaalden de hartelijke sfeer in dit gezin. Marjon straalde deze warmte ook uit. Het was goed toeven in haar gezelschap en nabijheid. Als oudste in het gezin voelde ze zich op een meer dan gewone manier verantwoordelijk. Ze nam het altijd op voor de zwakkeren.

Als verpleegkundige heeft ze dit talent tenvolle in dienst kunnen stellen van de zieken. Velen hebben zich mogen verwarmen aan de hartelijkheid van haar persoon.

In Ronnie vond ze haar grote liefde, met wie ze op 9 maart 1995 is getrouwd. Samen betrokken ze een mooi huis, dat ze met behulp van familie en vrienden gebouwd hebben. Het werd haar home, haar thuis, waar ze vier gelukkige jaren met Ronnie heeft doorgebracht. Helaas... veel en veel te weinig.

De geboorte van haar zontje was voor haar een ongekend moment van vreugde en blijdschap. Stan was haar oogappel, haar meest kostbaarste bezit dat ze rijk was.

Op 21 augustus 1998 kreeg ze het fatale bericht te horen, dat ze ongeneeslijk ziek was en niet lang meer kon leven.

Er brak voor haar en Ronnie maar ook voor haar familie en goede vrienden en kennissen een hele moeilijke periode aan. Maar met bewonderenswaardige moed en dapperheid heeft zij haar ziekte gedragen. Iedereen heeft daar versteld van gestaan. Ze sprak er onomwonden over met Ronnie en allen die haar lief waren. Alles heeft ze geregeld tot en met haar uitvaart. Op oudejaarsavond toen de klok 12 uur had geslagen en ze Ronnie een gelukkig nieuwjaar had gekust, overleed ze geheel plotseling. Alle woorden schieten tekort en groot is onze verslagenheid en ons verdriet. Waarom moest dit gebeuren?

Door alle verdriet en tranen heen, Marjon, willen we heel uitdrukkelijk tegen je zeggen: we zijn in jou heel rijk gezegend geweest. We zullen je missen.